

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Novetat tintinaire: Premis Can Tonet

Fa 3 dies, el diumenge 14 de juny, es va celebrar el 10è Dinar Tintinaire de Can Tonet tot i que realment era l'11è any de Can Tonet ja que l'any passat no es va poder celebrar el dinar. En acabar els postres l'Enric i la M.

Carmen es van ubicar al darrera d'un faristol, cosa que ens va estranyar a tots ja que no ho havien fet mai, per anunciar una gran novetat per a aquest any. Immediatament l'Enric es va posar a llegir un text que duia preparat, "Aquest any en fa 11 que, amb motiu d'una exposició al Gran Via II que no es va arribar a fer, el company Xifort va suggerir-nos de fer un inventari de totes les pertinences tintinaires que atresoràvem. Un cop fet, davant del volum de peces, vam decidir, mitjançant l'ajuda d'un altra company, en Xavi Arnau, crear la web 'Tintinaire.com'. A dia d'avui ja supera el 10 anys, les 20.000 visites i, a saber, es la única web d'aquestes característiques

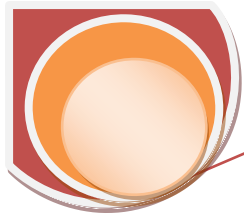
en català amb una de les millors col·leccions de Catalunya i d'Espanya".

Seguint la seva exposició, va explicar que feia 11 anys del primer dinar Can Tonet, fins i tot abans de la 1a Trobada de Martorell, i que aquell dia se'ls va suggerir la institucionalització anual del dinar que "així s'ha fet excepte el de l'any passat que no va ser possible i, per tant, aquest era el 10è". També va destacar que "Can Tonet, com a col·lecció privada, ha participat en exposicions com les de les Trobades de Sabadell, Mataró i Valls i ha col·laborat amb MoulinSab el les de UNNIM a Sabadell i BBVA a Barcelona (Museu d'Història de Catalunya)".

Llavors va destacar que, "Després de 8 anys voltant pel món com a col·leccionistes de Tintín (Chabeuil, Cheverny, París, Namur, Charleroi, Nivelles, etc) la M. Carmen i jo vam decidir l'arriscada però no menys il·lusionant i ambiciosa posada en escena de la **botiga tintinaire Can Tonet** al bell mig de Barcelona. Després de 3 anys i escaig el resultat no pot ser mes engrescador. A part de les tasques comercials, cosa gens fàcil avui dia, ens ha permès conèixer tintinaires d'arreu del món i constatar l'admiració i fascinació que es desprèn de totes i cadascuna de les escenificacions en les que participa el nostre benvolgut reporter.

Amb la botiga en marxa, la M. Carmen va proposar la creació d'un concurs de dibuix per a nens que, mitjançant la col·laboració d'en Miquel Puig, aquest any ja s'ha pogut celebrar el 3r, sempre amb el nom de '**Concurs interescolar de dibuix tintinaire Can Tonet**', i que compte amb una participació que ronda els 5.000 escolars, el suport de la Conselleria d'Ensenyament i el patrocini de La Caixa, El Corte Inglés, Net Languages, F.C. Barcelona, Staedler, Norma Editorial, etc. Cal destacar la participació d'alumnes amb disminucions físiques i intel·lectuals que fa millorar molt la seva autoestima".

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

En aquest punt destapen “la capsa dels trons”, el cop d’efecte de la novetat 2015: *“hem decidit instaurar de forma anual els **Premis Can Tonet** que només volen ser una mostra d’agraïment envers a persones que durant aquests anys de vida comercial i divulgadora ens han fet costat amb devoció, han pres part en el projecte com si fossin part indiscutible del mateix animant, apoyant, secundant i fins i tot promovent la nostra iniciativa empresarial tintinaire que, quan tothom ven de tot, dedicar-la solament a productes de Tintín no es gens fàcil.*

Llavors van inaugurar el lliurament d’aquests premis, una gran sorpresa desconeguda per tothom, especificant que enguany el jurat era format per ells dos, la M. Carmen i l’Enric tot i que a cau d’orella en han expressat que pel 2016 en formaran part més persones. Els quatre premiats del 2015 van ser:

En Jordi Duch *“pel tintinaire mes compromès amb la seva passió que ha aconseguit que la nostra col·lecció li donés relleu a la seva com a millor col·lecció de productes derivats de Catalunya, gran avalador de la botiga i un bon amic”*

En Miquel Puig *“el Rei del Màrqueting tintinaire, impulsor i dinamitzador del Concurs de Dibuix. La seva aportació ha fet que la web de la botiga estigui entre les 3 primeres de Google per lo qual rep moltes visites físiques de tintinaires del territori català, estatal i francòfon”*

En Pedro Martín *“que ha estat aquests anys aportant idees, iniciatives per a la botiga, fabricant articles o encarregant-los a amics seus, gran amic dels seus amics, col·laborador, treballador, emprenedor i compromès que em va engrescar, junt amb al Miquel, a tirar endavant el ‘trivial’ després de l’estafa”*

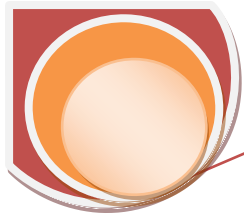
En Joan Trulls *“tintinaire per excel·lència que, no passant pel millor moment de la seva vida, no deixa de mantenir-nos informats constantment de la actualitat tintinaire, tasca per la qual li haurem d’estar agraïts per sempre ja que la seva aportació al socis està sent tant important com la revista i la seva qualitat fa que avui demani que el nostre Pepet Baget sigui nomenat ‘el Samy català’ ”.*

(Fotos: Andreu Segura de Sabadell)

“Gràcies,

Enric i M. Carmen”

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Finalment us deixem amb una imatge del premi i els premiats amb els amfitrions,

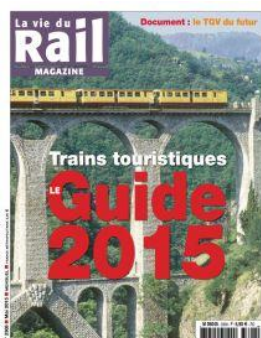

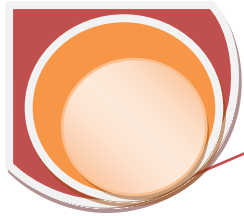
i una del assistents al 10è “Dinar Tintinaire de Can Tonet”.

Tintín a “La vie du Rail, Magazine” novament (vegeu el número 48 del 8 d'octubre del 2014).

Ens ho ha fet saber el soci manresà de 1001 **Lluís Miquel Escuder**, gran aficionat al modelisme ferroviari, que a més ha tingut la gentilesa d'obsequiar-nos amb un exemplar del número 3308 de maig del 2015, on es publica un article dedicat al llibre a “Les trésors de Tintin” i una entrevista al seu autor Dominique Maricq.

Com es veu des d'aquí la resolució del tribunal holandès sobre el litigi de Moulinsart S.A. amb l'associació Hergé Genootschap (Societat Hergé)?

culturplaza.com^{es}

Tintín i el misteri de la caixa registradora

JAVIER CAVANILLES. VALÈNCIA 2015.06.13

Un tribunal holandès deixa als hereus d'Hergé sense els drets de Tintín. Hi ha milions en joc. Increïble però cert?

La setmana passada, un jutge holandès va dictaminar que Moulinsart SA, la mercantil que explota els drets d'imatge de Tintín, no té potestat legal per fer-ho. La decisió es basa en un document de 1942, desconegut fins a la data, en el qual **George Remi a.k.a Hergé** cedia tots els drets de reproducció dels textos i vinyetes del seu personatge a l'editorial Casterman (la qual publica els àlbums). El pronunciament pot tenir conseqüències milionàries, potser estiguem parlant de

la batalla de drets d'autor més important del segle. Això és el que s'ha publicat i el que segueix, el que de veritat ha passat.

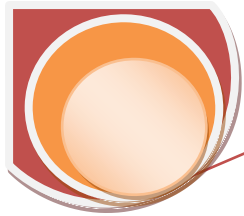
1.- Què ha passat? Moulinsart, una empresa formada per la segona dona d'Hergé i el seu marit (**Fanny Vlamynck i Rick Rodwell**), va portar a judici a una associació de tintinòfils (Hergé Genootschap) per reproduir sense permís i sense passar per caixa vinyetes del famós periodista de ficció. **Els demanava un milió d'euros per tres butlletins amb un tiratge de menys de mil exemplars.** Aquests van presentar un document que determina que la mercantil no té els drets i un tribunal holandès els ha donat la raó. Contra la decisió es pot presentar recurs de cassació, així que no és definitiva.

2.- Quan es va signar el famós document? Aquesta és una dada relativament poc important. En 1942, *Le Vingtième Siècle*, el diari que publicava Tintín, havia tancat i **Casterman li va oferir a Hergé la possibilitat de reeditar en color els antics àlbums així com continuar amb les aventures.** Era això o la ruïna, així que va firmar. Després Hergé es va convertir en el pope del còmic europeu i la relació contractual entre tots dos va anar canviant.

3.- És autèntic el document? Ningú ho dubta. Ni tan sols Moulinsart ho ha posat en qüestió. El que no se sap és d'on ha sortit ja que el descobridor del text el va entregar de manera anònima. Algú - probablement un antic archiver- el va treure de l'empresa.

4.- Es coneixia el document? Sí, de la seva existència eren conscients tant Moulinsart com Casterman. Les relacions entre les dues van ser tempestuoses en el passat però en 2013 van assolir una *entesa cordial* per publicar unes versions poc conegudes de *Els Cigars del Faraó* i *Les Set Boles de Cristall*. A més, l'editorial es va convertir en patrocinadora del Museu de Tintín. **El document**

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

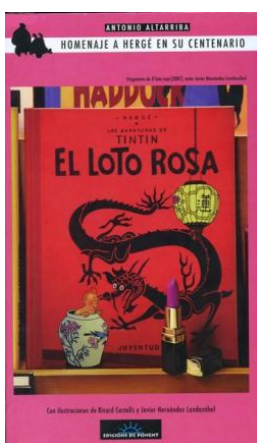
va estar sobre la taula durant les negociacions secretes. Però si Casterman mai ho ha fet servir mai en un tribunal és per alguna cosa.

5.- **És determinant?** Per molt que s'hagi publicat, cal anar amb compte. El document no és l'original, sinó una còpia mecanografiada al qual li falten les firmes d'Hergé i del llavors director de l'editorial. A més, té una fallada en la data: posa "1142" i va ser signat en "1942". Però el més important és hi ha *addendes* posteriors ja que se sap que, a partir dels 50, l'agència Publiart gestionava els ingressos que generaven l'ús publicitari de Tintín i els diners eren per Hergé. És a dir, no és un document definitiu.

6.- **Exactament, què ha passat?** Basant-se en el lligall, el jutge ha estimat que no era Moulinsart sinó Casterman la que havia d'haver denunciat a Hergé Genoostschap. És a dir, **no ha fallat que els hereus de Tintín hagin perdut els drets**, sinó que mentre el document estigui sobre la taula, ells no poden denunciar a ningú.

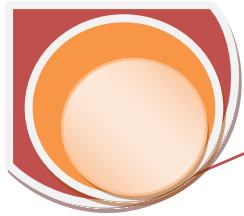
7.- **Quin és l'abast de la decisió?** És aviat per dir-ho però la processó anirà per barris. A França, per exemple, cap ja que la seva legislació no contempla el dret de cita d'una imatge com a Holanda. A més, cal recordar que **ha estat un tribunal que té la seu a la Haia, no el Tribunal Internacional de l'Haia**, com s'ha publicat erròniament. És a dir, a cada país caldria anar a judici, i Moulinsart pot pagar els millors advocats; els aficionats, està per veure.

8.- **Ha perdut Moulinsart els drets?** De moment, no podrà cobrar a Holanda per la utilització no comercial de les vinyetes de Tintín, i si algun dia la sentència és ferma li poden exigir que torni el que hi ha anat cobrant. **Sembla poc però no ho és per a una empresa que ha obligat a retirar webs de fans amenaçant-los amb portarlos als tribunals.** El que podria passar -però no passarà- és que Casterman, amb aquest document a la mà, acudeixi al seu torn a la justícia i reclami els drets a Moulinsart. Si això passa, probablement serà una de les batalles sobre propietat intel·lectual més important dels últims anys: No se sap el que factura Moulinsart, però el personatge encara ven més d'un milió d'exemplars a l'any.

9.- **Com han reaccionat ?** És probable que la sentència tingui els dies comptats. En un comunicat conjunt, Moulinsart i Casterman ha afirmat que "la cort sembla haver comès una total confusió entre els drets de Tintín de Moulinsart i les edicions Casterman. **En virtut de les relacions contractuals entre les parts, Hergé va concedir a l'editorial els drets de edició en totes les llengües i el món sencer de *Les Aventures de Tintín* en àlbums de paper.** La resta de drets van seguir sent propietat de l'autor, inclosos les vinyetes i altres dibuixos dels àlbums que s'explotin de manera separada ".

10. **I a Espanya? Es pot fer un paral·lelisme amb *Tintín i el Loto Rosa*?** El 2007, la valenciana Edicions Ponent va acceptar no reeditar el llibre *Tintín i el Loto Rosa* a canvi de no veure's les cares amb Moulinsart en als tribunals. El cas és diferent ja que era un homenatge al periodista en què **es jugava amb com hagués estat el seu futur després de la mort del creador i no s'usaven imatges originals.** Els hereus, curts de mires, van entendre que l'obra "pervertia l'essència del personatge" i se la va treure del mig. Però si es compleixen els requisits que fixa la Llei de Propietat Intel·lectual, a Espanya sí que es poden reproduir vinyetes de Tintín sempre que es considerin cites.

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

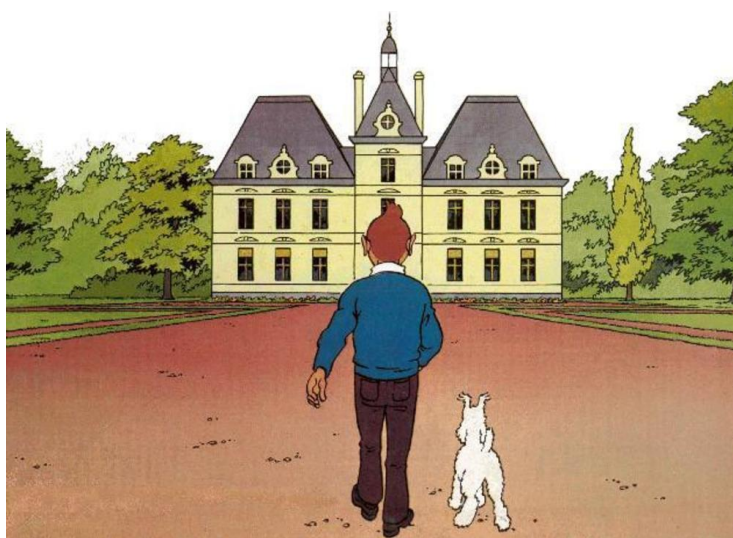
Conclusió: Fins que no es resolgui el recurs, **és aviat per pensar que estem davant d'alguna cosa més que una anècdota** ben rebuda per Tintinaires i tintinòfils (no confondre) que pensen que la Fanny Vlamynck i Rick Rodwell no són més que uns *bachibuzuks* i uns *bebe- sin-sed* que només pensen en diners. Potser la decisió els faci reflexionar i l'en el futur siguin més tolerants amb els fans que utilitzen el material sense ànim de lucre, cosa a la qual Casterman mai s'hi ha oposat.

(Font: tt.info)

EL MUNDO

"Podemos Tintín"

PABLO R. SUANZES – Brussel·les - 15/06/2015

Els lectors de les aventures de Tintín, milions a tot el món, reconeixen immediatament la paraula Moulinsart, el mític castell propietat del **capità Haddock** en què viuen diversos dels protagonistes i en el qual es desenvolupen trames completes com "Les joies de la Castafiore" .

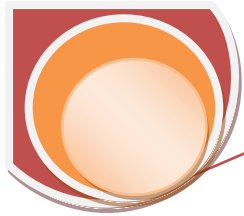
Però per als aficionats de veritat, els "tintinòlegs", la paraula Moulinsart té altres connotacions molt més profundes i en bona part poc agradables. Després de la mort de Georges Prosper Remi (Hergé) el 1983, el seu llegat i els drets d'autor de la seva obra han

estat administrats per la seva vídua, **Fanny Vlamynck**, a la qual va conèixer a mitjans dels 50 i amb la qual es va casar en 1977 després de divorciar-se de la seva primera dona, Germaine Kieckens.

Fanny va heretar els drets d'autor d'Hergé, i es va fer càrrec primer a través de la Fundació Hergé i Studios Hergé. El 1993, Vlamynck es va tornar a casar, amb el britànic Nick Rodwell, un "fan" d'Hergé que va obrir la primera botiga sobre Tintín al Regne Unit. I ja com Fanny Rodwell, des de 1996, tots dos han gestionat amb mà de ferro el llegat i una fortuna multimilionària través de Moulinsart S.A.

En els últims 20 anys, la firma s'ha fet cèlebre per la seva persecució implacable de tot ús, comercial o no, de la marca Tintín o qualsevol de les seves derivades i personatges. Ha posat centenars de denúncies, plets, demandes i amenaces per tot el món. A grans empreses i a particulars, a societats d'autors i a petits clubs d'admiradors.

Pressiona i **persegueix a tot el que usi el nom** o qualsevol de les imatges o "perverteixi" el seu llegat amb homenatges. Per poder usar a Tintín, la marca o els dibuixos, fins i tot per a publicacions privades sense ànim de lucre, cal passar per caixa. Sense concessions ni clemència als seus milions de fans.

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Els tentacles de Moulinsart arriben a tot arreu i no admeten matisos. Després de la mort del geni, el 1983, es va especular amb la possibilitat que la seva vídua vengués els drets per deslligar-se de seu record, però ella sempre ho ha negat. "Quin horror. La idea que la seva obra es dilapidara em resultava insuportable", explicava en una entrevista amb el diari "Le Soir" el 2013, en el 30 aniversari de la desaparició d'Hergé.

Ella es va quedar la Fundació i els Estudis Hergé, que van donar pas a Moulinsart. En els seus estatuts s'estableix que la societat anònima "està encarregada de l'explotació comercial de l'obra d'Hergé" i que "exerceix les seves activitats en diferents sectors: el tèxtil, el d'objectes (estatuetses, joguines), **les edicions dels seus llibres, la papereria i els suports multimèdia** (Internet, aplicacions i produccions audiovisuals).

Moulinsart, sota aquest marc, té acords amb nombroses empreses. I és qui fixa les -draconianes- condicions. **El recorden bé, per exemple, els membres de la qual va ser Associació Catalana de Tintinaires, als quals els Rodwell van obligar a canviar de nom sota amenaça de plet. Al final van escollir com a nom 1001, que en català es pronuncia mil-ú, el nom del gos de Tintín.**

El 2008, per commemorar el naixement del dibuixant, Edicions De Ponent va publicar "El Loto Rosa", una obra amb assajos i relats de ficció. Amb el permís de l'empresa belga. Entre això, hi havia una ucrònica distòpica amb Tintín en depressió, els seus amics alcoholitzats i internats i el seu gos mort, d'Antonio Altarriba i il·lustrada per Ricard Castells i Hernández Landazábal. Els advocats de Moulinsart van pressionar tant a l'editorial com a les grans superfícies per a la retirada del llibre perquè considera que "**pervertia la feina d'Hergé**". I tot i que no hi havia infracció legal, les parts van acabar arribant a un acord per no reeditar el llibre després d'esgotar les seves primeres 1.000 còpies.

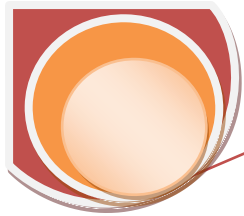
Les xifres que mouen Tintín són astronòmiques. Fanny Rodwell és la fundadora i mecenes del Museu Hergé, un espectacular edifici a Lovaina la Nova, a 30 km de Brussel·les, amb una inversió de 15 milions d'euros. **L'entrada costa 9.50 euros.** Però fins i tot en la inauguració, el 2009, es va impedir als càmeres i als fotògrafs prendre imatges, una decisió que va generar una enorme polèmica i moltes crítiques.

Segons el "Sunday Times", la parella Rodwell tenia el 2011 una fortuna de 64 milions de lliures, més de 70 milions d'euros. Que va augmentar gràcies a un bon pessic amb la pel·lícula de Spielberg.

Fa uns anys, la primera edició d'un Tintín a Amèrica es va vendre per 1,3 milions d'euros. I l'any passat, una altra, a París, per 2,1 milions. El 2009, un col·leccionista anònim va pagar tres milions d'euros per una pàgina original de "Les joies de la Castafiore" fins 312.500 euros. I l'editorial ven cada any més d'un milió d'exemplars dels àlbums.

A diferència d'altres grans autors, Hergé **va deixar molt clar que a la seva mort no volia noves aventures de Tintín**. Els protectors del seu llegat han complert escrupolosament, però en 2013 van avisar que, potser, d'aquí a quatre dècades, sigui necessari trencar la seva promesa.

L'editorial Casterman i la societat Moulinsart, van explicar llavors que **tenen prevista la publicació d'un nou llibre d'aventures de Tintín com tarda en 2052**, per evitar que la marca Tintín passi a ser de domini públic en complir els 70 anys de la mort del dibuixant.

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Ambdues parts van ser molt clares. "Hergé no volia que altres creessin noves històries del personatge, però llançarem una novetat un any abans que l'obra caigui en domini públic per a protegir i promoure" el llegat d'Hergé.

I aquesta era la història fins a la setmana passada, quan una sentència d'un Tribunal holandès ha revolucionat el món del còmic.

El cas comença amb un petit club privat, i sense ànim de lucre, de "fans" holandesos, la Hergé Genootschap (Societat Hergé). Els seus components editen cada quadrimestre una petita publicació, la "Duizend Bommen" (**derivada del clàssic "Mil llamps" de Haddock**), amb ficció i vinyetes de Tintín.

El club i Moulinsart tenien un acord, remunerat, que la revista va voler trencar. El club i la firma van anar als tribunals. Semblava un cas impossible, fins que va aparèixer un document de 1942 que, segons els admiradors, canvia per sempre el llegat d'Hergé. O no.

Segons la cort de l'Haia, els drets de Tintín no pertanyen als hereus d'Hergé, als Rodwell, ja que el paper que ha aparegut constata que l'artista va cedir els drets al seu editor. "Apareix en un document de 1942. Hergé va deixar els drets per publicar els llibres de les aventures de Tintín a l'editor Casterman, així que Moulinsart no és la que decideix qui pot utilitzar el material dels llibres".

Les onades d'alegria dels aficionats han sacsejat els fòrums aquesta setmana. Però potser de manera precipitada. "La gran pregunta és si altres club de fans han de continuar pagant a Moulinsart. Potser un jutjat belga ha de realitzar una sentència similar perquè entri en vigor a Bèlgica", va assegurar Stijn Verbeek, secretari de la Hergé Society, en declaracions recollides per France Press.

El problema és que Moulinsart mai ha posat en dubte a qui pertanyen els drets de reproducció. En una nota enviada als mitjans aquesta setmana, l'empresa es declara "sorpresa" per la "confusió" del tribunal holandès. I explica que "el contracte entre Edicions Casterman i Hergé especifica que l'editorial té els drets de publicació en paper i en tots els idiomes de Les aventures de Tintín", però que "tots els drets restants, incloent el dret d'explotar de manera separada extractes dels llibres, són propietat d'Hergé".

Per aquest mateix contracte, explica la societat dels hereus, "únicament Edicions Casterman té els drets per a la publicació en paper de Les aventures de Tintín" i "només Moulinsart S.A. pot explotar o autoritzar la reproducció dels dibuixos i extractes dels llibres amb la imatge de Tintín i la resta de personatges de l'univers Hergé".

L'empresa ha anunciat que apel·larà la decisió immediatament, ja que no comprèn com la cort no té en compte aquest detall. I deixen entreveure en privat que el problema pot ser merament formal, obligant al fet que en determinats casos hagi de ser l'editora la que denunciï o vagi a judici, i no la societat.

(Font: El Mundo mitjançant informació personal de la redacció)

Fins aquí podem arribar i esperem deixar tancat aquest tema durant una bona temporada fins a la resolució de les apel·lacions presentades per Moulinsart S.A.